

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Cob/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8710211472
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8710211472.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: Železnice Slovenskej republiky, IČO: 31 364 501, so sídlom Klemensova 8, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, proti žalovanému: BAU land, spol. s r. o., IČO: 31 687 539, so sídlom Levočská 2, 058 01 Poprad, právne zastúpenému JUDr. Mikulášom Buzgóom, advokátom, IČO: 31 955 088, so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, o zaplatenie 70.440,46 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad, č. k. 18Cb/230/2010-653 zo 16. novembra 2021 takto

rozhodol:

Mení rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 70.440,46 eur s 9 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15.616,66 eur od 5. júna 2011 do zaplatenia, s 8,75 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 1. októbra 2012 do zaplatenia, s 5,05 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 17.981,40 eur od 7. marca 2016 do zaplatenia, s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 15. marca 2018 do zaplatenia, s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15.789,60 eur od 8. júna 2021 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti, t. j. v časti úroku z omeškania vo výške 9 % p. a. zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra. 2010 do 4. júna 2011 žalobu zamietla.

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch pod bodmi II. a III.

Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 70.440,46 eur s 9 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra 2010 do zaplatenia, s 8,75 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 1. októbra 2012 do zaplatenia, s 5,05 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 17.981,40 eur od 7. marca 2016 do zaplatenia, s 5 % p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 15. marca 2018 do zaplatenia a zo sumy 15.789,60 eur od 8. júna 2021 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol vzájomný návrh žalovaného a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou z 21. októbra 2010 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 15.616,66 eur s 9 % p. a. úrokom z omeškania od 21. októbra 2010 a na

náhradu trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je správcom majetku štátu, a to parcely KN-C č. XXXX/X, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 318 m², parcely KN-C č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 131 m² a parcely KN-C č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 325 m² nachádzajúcich sa v k. ú. Poprad a zapísaných na LV č. XXX. Na týchto parcelách je postavený sklad so súpisným číslom XXXX, vlastníkom ktorého je žalovaný. Žalovaný užíva pozemky pod stavbou bez toho, aby bola uzatvorená nájomná zmluva a bez právneho dôvodu sa obohacuje na úkor štátu. Pri výmere 774 m² je jeho nárok za obdobie od 13. októbra 2007 do 12. októbra 2009 pri á 6,80 eur/m²/rok vo výške 10.526,40 eur a za obdobie od 13. októbra 2009 do 30. septembra 2010 vo výške 5.090,26 eur.

2.2 Zástupkyňa žalobcu na pojednávaní uviedla, že výpis zo železničnej knihy, ktorú zaslal Katastrálny odbor Okresného úradu Poprad potvrdzuje, že parcely č. XXXX a č. XXXX/X sú v katastri nehnuteľností zapísané ako parcely č. XXXX s rôznymi podlomeniami a boli súčasťou železničného telesa od roku 1884. V danom prípade bola vznesená námietka res iudicata ako aj námietka nedostatku aktívnej legitimácie na strane žalovaného na podanie vzájomnej žaloby. O správe majetku svedčí výpis z LV č. XXX a rozhodnutie Okresného súdu Poprad sp. zn. 21C/84/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/98/2013. Samotná žiadosť žalovaného o prenájom predmetných pozemkov zo 14. januára 2008 svedčí o tom, že žalovaný mal za to, že žalobca je správcom predmetných pozemkov. Trhová cena je adekvátna, ktorú by žalobca dostal, ak by dané pozemky prenajal. Vlastníctvo Slovenskej republiky a správa Železníc Slovenskej republiky boli do listu vlastníctva zapísané záznamovou listinou, avšak zápis v železničnej knihe mal konštitutívny charakter. Železničná kniha má rovnaké právne postavenie ako pozemková kniha a zápisy z nej sa preklápajú do katastra nehnuteľností. Žalobca bol správcom predmetných pozemkov aj v roku 1977, lebo inak by hospodárskou zmluvou nemohla byť prevedená správa skladu so súpisným číslom XXXX na D., S.. D.. G.. Predmetom hospodárskej zmluvy bol len sklad bez pozemkov, čo bolo preukázané aj v konaní vedenom Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 21C/84/2011. Ak žalovaný tvrdí, že hospodárskou zmluvou bola prevedená aj správa k predmetným pozemkom, tak aktívne legitimovaným na podanie vzájomnej žaloby je D., resp. Č., nie žalovaný. Zástupkyňa žalobcu v písomných vyjadreniach uviedla, že odkedy žalovaný nadobudol vlastníctvo k stavbe so súpisným číslom XXXX, začal užívať aj pozemky nachádzajúce sa pod stavbou, a to bez právneho dôvodu. Na základe zmluvy č. XXXXXXXXX-X-XXXX o nájme pozemkovej plochy v znení dodatku č. 1, predmetom ktorého je prenájom parcely KN-C XXXX/X, mal žalovaný uhrádzať nájomné vo výške á 10,29 eur/m²/rok a na základe nájomnej zmluvy č. XXXXXXXXX/X/XXXX prenechal do užívania tretej osobe parcely KN-C XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, parcela KN-C č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, pričom ide o susediace pozemky a za tieto pozemky uhrádzal nájomné vo výške á 11,50 eur/m²/rok. Nárok je uplatnený v zmysle ustanovenia § 397 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) a nie je premlčaný. Všetko bolo prejednané v konaní vedenom Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 21C/84/2011, v ktorom bola žaloba zamietnutá. Z toho teda vyplýva, že predmetné pozemky sú nepochybne vo vlastníctve Slovenskej republiky a v správe žalobcu, čo je zapísané aj na LV č. XXX pre k. ú. Poprad. Predmetom hospodárskej zmluvy č. XX.XXX/XXXXX/X uzatvorenej 31. decembra 1977 bol len sklad tovaru označený inventárnym číslom 801 a z tohto dôvodu sa pozemkové plochy nachádzajúce sa v areály, v ktorom je aj sklad, nedostali do privatizačného projektu D., Š.. G.. Žalobca, resp. jeho právny predchodca bol správcom majetku štátu, a to ako skladu, tak aj okolitých pozemkov. V hospodárskej zmluve je explicitne uvedené, že jej predmetom je len prevod správy ku skladu kusových zásielok, a teda všetky pozemky ostali v správe doterajšieho správcu, t. j. právneho predchodcu žalobcu. Výpis zo železničnej knihy je verejnou listinou a deklaruje skutočnosti v nej obsiahnuté. Predmetom hospodárskej zmluvy bol len sklad tovaru, teda stavba, nie však pozemky. Stavba sklad tovaru v roku 1977 v katastri nehnuteľností zapísaná nebola. Žalovaný nie je aktívne legitimovaný na podanie vzájomného návrhu. Predmetné pozemkové plochy sú vo vlastníctve Slovenskej republiky a v správe žalobcu, pričom Okresný súd Poprad rozsudkom sp. zn. 16Cb/162/2011 vyhovel žalobe v plnom rozsahu, keďže mal preukázané, že žalobca je správcom majetku štátu. Krajský súd v Prešove sa s týmto názorom stotožnil. V tomto konaní išlo o susediace pozemky, ktoré tvoria spolu s pozemkami, ktoré sú predmetom tohto konania, areál. Žalobca bol zriadený zákonom č. 258/1993 Z.z. o Železničiach Slovenskej republiky (ďalej len „zákon o Železničiach Slovenskej republiky“) ako právnická osoba. V zmysle ustanovenia § 2 citovaného zákona Železnice Slovenskej republiky vykonávajú správu majetku, ku ktorému mali právo hospodárenia až do svojho zániku ŽSR, š. p.. Žalovaný tvrdí, že podľa neho by mala byť správcom D., S.. D.. G., a teda žalovaný nie je aktívne legitimovaný na podanie takejto vzájomnej žaloby. Žalovaný súhlasil s výškou nájomného 10,29 eur/m²/rok podľa článku 2. ods. 1, ods. 2 dodatku k nájomnej zmluve č. XXXXXXXXX-X-XXXX. Žalobca tiež nájomnou zmluvou č. XXXXXXXXX-X/XXXX o nájme

pozemkov z 8. apríla 2009 prenechal do užívania tretej osobe parcelu KN-C č. XXXX/XX a č. XXXX/XX, pričom ide o susediace pozemky, za ktoré nájomca uhradil nájomné vo výške 11,50 eur/m²/rok. Je nesporné, že žalovaný užíval pozemky, na ktorých sa nachádza stavba v jeho vlastníctve, bez odplaty. Odplata za užívanie nehnuteľností za obdobie od 13. októbra 2007 do 30. septembra 2010 je vo výške 6,80 eur/m²/rok, t. j. 15.616,66 eur, za obdobie od 1. októbra 2010 do 30. septembra 2012 vo výške 10.526,40 eur, za obdobie od 1. októbra 2012 do 29. februára 2016 vo výške 17.981,40 eur, za obdobie od 1. marca 2016 do 28. februára 2018 vo výške 10.526,40 eur a za obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2021 vo výške 15.789,60 eur. Nájomná zmluva z roku 1996 je v tomto konaní právne irelevantná, nakoľko jej predmetom boli nebytové priestory, nie pozemkové plochy a cena nájmu odráža ceny v roku 1996. Znalecký posudok č. 051/2006 obsahoval nedostatky, pretože cena nájmu, či hodnota nehnuteľností neodrážala skutočnú hodnotu pozemku. Čo sa týka odkúpenia predmetných pozemkov, žalobca spravuje majetok štátu a prevod jeho vlastníctva na inú osobu je podmienený súhlasom štátu. Na udelenie súhlasu nie je právny nárok. Pri jednaníach ohľadne podmienok nájomnej zmluvy napriek snahe žalobcu nedošlo k jej uzatvoreniu. Všetky dôkazy predložené žalovaným de facto potvrdzujú, že žalobca je správcom predmetných nehnuteľností a bol si vedomý skutočností, že vlastní stavbu situovanú na cudzom pozemku, a preto prebiehali jednania s cieľom uzavrieť nájomnú zmluvu, avšak to neznamena, že žalovaný je oprávnený užívať pozemky bez právneho dôvodu a bez odplaty. Výška bezdôvodného obohatenia je adekvátna a nie je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, a to s poukazom na nájomné zmluvy. Nie je pravdou, že žalobca nie je v spore aktívne legitimovaný a že správcom predmetných pozemkov je D. G., S. D... Tento názor vyplýva aj z rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 21C/84/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/98/2013. Žaloba bola zamietnutá a bola podaná voči Slovenskej republike, správcu majetku vo vlastníctve štátu - ŽSR Bratislava. Vzhľadom na uvedené rozhodnutie sa jedná o nedostatok procesnej podmienky, ktorú nie je možné odstrániť - res iudicata vzhľadom na podaný vzájomný návrh. Hospodárska zmluva o prevode Správy národného majetku z 31. decembra 1977 nezakladá tvrdenia žalovaného. Žalovaný sa snaží riešiť prejednanú otázku, s ktorou sa už Okresný súd Poprad vysporiadal v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/84/2011. Pozemky zapísané na LV XXX pre k. ú. Poprad nie sú súčasťou delimitačného protokolu, a teda nikdy neprešli do vlastníctva a ani do správy D., Š.. G.. Tieto parcely sú od roku 1884 súčasťou Železničného telesa zapísaného v železničnej knihe vo vložke č. 34 pre trať Košice - Čadca pod poradovým číslom katastrálneho územia Poprad XLII a radovým číslom 1/23 železničného telesa. Tvrdenia žalovaného o prechode správy k predmetným pozemkom sú len žalovaným ničím nepodloženými teoretickými konštrukciami. Žalovaný sa snaží poprieť právo správy žalobcu, pričom mu toto právo pri podaní žaloby o určenie vlastníctva sám priznal tým, že uvedenú žalobu nasmeroval voči nemu, a preto nie je dôvod na vyhovieť vzájomnej žalobe. V čase podania žaloby, v roku 2010 bolo na LV č. XXX zapísané správcovstvo Železníc Slovenskej republiky. Skutočnosť, že predmetné pozemky sú vo vlastníctve Slovenskej republiky a v správcovstve žalobcu je res iudicata. Žalovaný je užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu a je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou, rozsah ktorého ak nie je stanovený právnym predpisom, je vyjadrený peňažnou čiastkou, ktorú by bolo nevyhnutné vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie prenajatej veci. V tomto konaní žalobca žiada 6,80 eur/m²/rok a táto suma je primeraná vzhľadom na uzatvorené nájomné zmluvy týkajúce sa susediacich pozemkov, pričom vo všetkých prípadoch ide o ostatné plochy. Vychádzalo sa z ceny, ktoré schválilo generálne riaditeľstvo Železníc Slovenskej republiky, poukazujúc na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/8/2009 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/328/2018. Žalobca sa stal správcom pozemkov, z ktorých si uplatňuje bezdôvodné obohatenie, čo vyplýva aj z aktuálneho listu vlastníctva. Správa bola na list vlastníctva zapísaná záznamom, ktorý má deklaratórny charakter a toto právo vyplýva zo zápisu v železničnej knihe. Žalobca bol najprv vlastníkom a neskôr boli uvedené pozemky v jeho správe. Vlastníkom týchto nehnuteľností je Slovenská republika. Rozdiel medzi vlastníkom a správcom spočíva v tom, že žalobca napríklad nemôže odpredávať majetok štátu a výnimka musí byť schválená rezortným ministerstvom. Žalovaný nijako nepreukázal, že by žalobca nebol správcom pozemkov. Žalobca v roku 2000 uzatvoril nájomnú zmluvu na predmetné pozemky so D., Š.. G., ktorá bola v tom čase vlastníkom a nenamietala správcovstvo pozemkov žalobcu.

2.3 Na základe návrhov žalobcu súd uznesením z 31. mája 2018 pripustil zmenu petitu žaloby v znení: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 54.650,86 eur s 9 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra 2010 do zaplatenia, s 8,75 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 1. októbra 2012 do zaplatenia, s 8,05 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 17.981,40 eur od 7. marca 2016 do zaplatenia, s 8 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 15. marca 2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“ a

uznesením z 8. júna 2021 pripustil zmenu petitu žaloby v znení: „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 70.440,76 eur s 9 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra 2010 do zaplataenia, s 8,75 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 1. októbra 2012 do zaplataenia, s 5,05 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 17.981,40 eur od 7. marca 2016 do zaplataenia, s 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 10.526,40 eur od 15. marca 2018 do zaplataenia, s 5 %-ným p. a. úrokom z omeškania zo sumy 15.789,60 eur od 8. júna 2021 do zaplataenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“.

2.4 Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu, č. k. 18Cb/230/2010-49 z 31. mája 2011 namietal uplatnený nárok z dôvodu, že pri určení náhrady za nájom pozemku bez riadne uzavretej nájomnej zmluvy nie je preukázaná výška v žalovanom období pri porovnateľných nehnuteľnostiach. Zároveň nevznikol dôvod na náhradu, keďže došlo k prevodu správy národného majetku z Č. na Č.. Právny zástupca žalovaného v písomných vyjadreniach uviedol, že v období, kedy sa žalovaný stal vlastníkom stavby so súpisným číslom 3649 zapísanej na LV č. XXXX pre k. ú. Poprad, skutočným vlastníkom pozemkov mala byť D., S..D.. G. a z vlastnej iniciatívy žiadal predmetné pozemky zazmluvniť nájomnou zmluvou. Návrhy nájomných zmlúv od žalobcu boli neprijateľné, pretože súčasťou predmetu nájmu bola aj stavba nakladacej a vykladacej rampy, ktorá neexistuje, a preto aj bolo Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 21C/84/2011 vedené konanie o určenie vlastníctva. Výška požadovaného nájomného nezodpovedala ekonomickým kritériám na realitnom trhu a hodnote samotného pozemku, na ktorom je postavená stavba vo vlastníctve žalovaného. V minulosti bol spracovaný znalecký posudok, ktorý stanovil nižšiu cenu nájomného. V danej veci je polemika, kto je vlastníkom a kto je, alebo nie je správca. Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 21C/84/2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/98/2013 bolo rozhodnuté tak, že žaloba o určenie vlastníckeho práva bola zamietnutá a tak súd nepriamo určil, že vlastníkom sporných pozemkov je naďalej Slovenská republika. Zmluva o prevode správy z roku 1977 bola dôvodom toho, že o vlastníctve budovy na sporných pozemkoch museli rozhodovať súdy po tom, čo si žalobca nechal v roku 1996 bez právneho titulu zapísať vlastníctvo k týmto stavbám do katastra nehnuteľností. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 7C/556/97 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/85/99 bolo určené, že výlučným vlastníkom skladu je D., Š.. G.. G.. Skutočnosť, že sa uvádza, že tieto pozemky sú v správe žalobcu, nemá význam. Žalobca určite nie je správcom sporných pozemkov. Dokumenty z Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky preukazujú, že správa sporných pozemkov v prospech žalobcu bola na LV č. XXX pre k. ú. Poprad zapísaná po 5. auguste 1997, teda 20 rokov po uzavretí hospodárskej zmluvy o prevode správy tohto majetku z právneho predchodcu žalobcu na právneho predchodcu D., Š.. G.. G.. Právo zápisu do katastra nehnuteľností obchodnoprávneho a majetkového vzťahu aj pozemkom súvisiacim s areálom skladu z titulu platnej hospodárskej zmluvy zostalo „visieť“ kdesi medzi D., Š.. G.. G. a jeho právnymi predchodcami a toto právo nebolo zrušené. Nová právna úprava civilného procesu pripúšťa žalobu o určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak vyplýva z právneho predpisu. Parcela č. 2462/10 je vo vlastníctve Slovenskej republiky a podľa dokumentov vedených v železničnej knihe nie je v správe žalobcu. Za nezmysel označil to, čo prezentuje žalobca, teda, že správcom sporných pozemkov aj po uzavretí hospodárskej zmluvy o prevode správy národného majetku z roku 1977 zostal jeho právny predchodca a neskôr samotný žalobca, pričom nie je známa skutočnosť, že by od roku 1978 do roku 1995 právny predchodca žalobcu alebo samotný žalobca účtoval D., Š.. G.. G.. Poprad nájomné z titulu práva spravovať sporné pozemky pod areálom skladu kusových zásielok a nie je zrejmé, že by právny predchodca žalobcu alebo samotný žalobca vykonával od roku 1978 nejakú údržbu, opravu alebo investíciu na oplotení pozemkov. Právni predchodcovia D., Š.. G.. G. Poprad tieto činnosti od roku 1978 vykonávali na vlastné náklady. Žalobca so žalovaným neuzavreli nájomnú zmluvu a výška zmluvného nájmu je neakceptovateľná. Žalobca nerešpektoval hospodársku zmluvu z roku 1977 a na základe delimitácie činnosti z ČSD (právny predchodca žalobcu) na Č.D., L.. G.. T., závod Poprad (právny predchodca D., S.. D.. G.) a delimitácie majetku došlo k zániku správcovstva k nehnuteľnostiam, pokiaľ vôbec v minulosti boli Č. správcom takéhoto majetku. Od 1. januára 1978 Č. prestal byť správcom týchto nehnuteľností. Správcovi, ktorý na základe zákona spravuje majetok štátu, nevzniká k tomuto majetku také právo alebo iná majetková hodnota, ktoré sa svojou povahou rovnajú alebo sú podobné vlastníckemu právu štátu k tomuto majetku, nakoľko žalobca aj keď by bol správcom nehnuteľného majetku, nemohol by v súdnom konaní uplatňovať z vyššie uvedených dôvodov nároky, ktoré prislúchajú vlastníčkovi. Žalobca zotrval na skutočnosti, že je správcom nehnuteľností podľa zákona o Železničniciach Slovenskej republiky s poukazom na ustanovenie § 10 ods. 1 tohto zákona a tieto nehnuteľnosti boli v užívaní Č., závod Poprad, resp. D., Š.. G.. G. od roku 1978 a od 1. januára 1978 do svojho zániku žiadna zložka žalovaného tieto nehnuteľnosti neužívala. Hospodárska zmluva a ani zmluvy o nadobudnutí nehnuteľností nepodliehali registrácii

štátnym notárstvom, preto paušálne akékoľvek konštatovanie vzhľadom na rozhodnutie Okresného súdu Poprad sp. zn. 7C/556/97 o neplatnosti hospodárskej zmluvy nemá svoje opodstatnenie. Po 1. januári 1992 platila úprava podľa vyhlášky č. 119/1988 Zb., § 15, § 16 a § 18 ods. 1 ktorej upravujú právne vzťahy Č., L.. G., D., Š.. G.. G. k pozemkom, ktoré neboli uvedené v rozsahu prevádzanej správy a na všetky prebiehajúce spory dáva odpoveď § 15 zákona č. 178/1993 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa Trestný poriadok. Pokiaľ teda k 1. januáru 1994 k spornému majetku vykonával právo hospodárenia ako k národnému majetku, uvedeným dňom sa stáva jeho správcom. Nakoľko nehnuteľnosť je vecou a táto sa stala predmetom rozhodnutia o privatizácii a tvorila súčasť privatizovaného majetku D., Š.. G.. G., D., S.. D.. G. sa mal stať vlastníkom aj týchto nehnuteľností. Správa majetku nebola nikým v minulosti ani doteraz zrušená, ani inou zmluvou o prevode správy nebola prevedená späť na žalobcu, a preto zápis správy sporných pozemkov len na základe doručenia pochybnej listiny na vykonanie záznamu na list vlastníctva žalobcu v roku 1997 je neplatný. List vlastníctva č. XXX pre k. ú. Poprad po 1. januári 1978 z dôvodu delimitácie majetku a prevodu činnosti z Č. na Č. od 5. augusta 1997 nevystihuje skutočné vlastnícke vzťahy. Údaje katastra nehnuteľností sú hodnoverné iba dovtedy, pokiaľ sa nepreukáže opak vzhľadom na ustanovenia katastrálneho zákona. Žalovaný je aktívne legitimovaný na podanie vzájomného návrhu a D., Š.. G.. G. bol správcom aj sporných nehnuteľností z dôvodu viazanosti hospodárskou zmluvou, ktoré netvorili vlastníctvo Slovenskej republiky a nemohli sa stať predmetom zápisu správy takéhoto majetku v prospech žalobcu. ŽSR ako štátny podnik nebol správcom nehnuteľností, ale D., Š.. G.. G. Žalobca ku dňu zániku ŽSR, š. p. nemal právo hospodárenia k sporným nehnuteľnostiam a nemal správu majetkových práv a záväzkov k týmto nehnuteľnostiam, ktorých správu dal na LV č. XXX zapísať záznamom. Výška bezdôvodného obohatenia, ktorú si žalobca uplatňuje pri prenájme pozemku KN-C č. XXXX/X sa spravuje od 20. marca 2014 platnou nájomnou zmluvou, kde je výška nájomného 4,30 eur/m2/rok. Na pozemku parcela č. XXXX/X je postavená stavba vo vlastníctve žalovaného. Na časti sporných pozemkov - parceliel č. XXXX/X, č. XXXX/XX a č. XXXX/XX stojí už vyše 100 rokov trvalá stavba so súpisným číslom 3649 a túto stavbu nie je možné odstrániť z titulu neuzavretej zmluvy s majiteľom pozemku a je potrebná dohoda o primeranej výške nájomného. Výška nájomného by mala predstavovať úroveň, ktorá bola navrhnutá žalobcovi od roku 2006. Žalobca nereagoval na výhrady žalovaného ohľadne záznamu do železničnej knihy a do katastra nehnuteľností bol použitý geometrický plán, ktorý bol odovzdaný W.. I. C.. Vyznačenie správy vo výpise zo železničnej knihy č. 34 je nepravdivý údaj. Žalobcovi v zmysle zdokumentovaného skutkového stavu nesvedčí právo správy sporných nehnuteľností a z neho vyplývajúce účtovanie nájomného. Zápis poznámky v železničnej knihe má svoju relevanciu, nakoľko potvrdzuje skutočnosť, že Ž., Š.. G.. mal do svojho zániku k týmto nehnuteľnostiam právo hospodárenia. Ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona o Železničiach Slovenskej republiky, a to k 1. januáru 1994 Ž., Š.. G.. nehospodárili na nehnuteľnostiach. Inštitút hospodárenia s majetkom štátu bol upravený v ustanoveniach § 64 a § 65 zákona č. 109/1964 Zb. Hospodársky zákonník. Zápisnica zo 17. augusta 1977 o súpise hnutelných a nehnuteľných prostriedkov uvádza zastavanú plochu 976 m2 a 4303 m2, ktorú nešpecifikovanú pozemkovú plochu zriaďovateľ dal do dispozície preberajúceho subjektu Č.. Podľa judikatúry súdov vlastníctvo k sporným pozemkom svedčí inému subjektu a žalobca nie je správcom sporných nehnuteľností, a teda nemôže požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ sa žalobca bráni tvrdením svojho vlastníckeho práva, musí tvrdiť svoj nadobúdací titul a musí predložiť dôkazy. V danom prípade nie je prekážka res iudicata, pretože o tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté a nie je významné ako súd po právnej stránke posúdil skutkový dej, ktorý bol predmetom pôvodného konania. Žalobca nie je aktívne legitimovaný, pretože na liste vlastníctva takýto údaj o správe nie je a nárok je tiež premlčaný. Cena, ktorú si uplatňuje žalobca, je vyššia ako si mohol uplatniť a rozhodnutie súdu v konaní sp. zn. 21C/84/2011 sa netýka správcovstva. Konateľ žalovaného chcel riešiť podnikanie a získať nehnuteľnosť buď do nájmu alebo do vlastníctva. Železnice Slovenskej republiky, š. p. mali byť užívateľom majetku ku dňu svojho zániku a až vtedy sa tento majetok mohol stať majetkom žalobcu. Listina, ktorá viedla k zápisu správy, je záznamovou listinou, ktorá v zmysle zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) (ďalej len „katastrálny zákon“) nemá vplyv na vznik, zmenu, zánik práv k nehnuteľnostiam. Ide o záznam, ktorý má evidenčný charakter. Žalobný nárok je spochybňovaný žalovaným z dôvodu, že aj keď na liste vlastníctva žalobca je zapísaný, nie je správcom sporných nehnuteľností, lebo tomu bráni skutočnosť, že v minulosti na základe uzavretej hospodárskej zmluvy došlo k prevodu činnosti z Č. ako právneho predchodcu žalobcu na Č., L.. G.. T. na právneho predchodcu D., Š.. G.. G.. Tento prevod sa týkal budov a bol vykonaný počnúc 1. januárom 1978 a štátny podnik D. G. bol z obchodného registra vymazaný k 30. aprílu 2002. Správu sporných nehnuteľností vykonával iný subjekt do roku 2002. Formálne nedostatky listiny doručenej 5. augusta 1997 spôsobujú absolútnu

neplatnosť zápisu záznamom. Nárok na vyhoviecie vzájomnému návrhu je daný, keďže tu existuje naliehavý právny záujem, pretože je možné predísť žalobe na plnenie a vzájomné spory činia neistotu v právnych vzťahoch. Trhová cena by nemala presahovať 50,- Sk pri výmere 774 m², a to je 1.284,60 eur za rok. Cena nie je obvyklá. Právny zástupca žalovaného na pojednávaniach trval na tom, že oprávnenosť účtovať nájomné je spochybniteľná, a to vzhľadom na hospodársku zmluvu z 31. decembra 1977, predmetom ktorej boli nehnuteľné prostriedky v areály Železničnej stanice Poprad - Tatry. Na základe delimitácie právnym predchodcom žalobcu bola E. K., Š.. G.. a preberajúcou organizáciou bola Č., L.. G.. T., a teda na Č. prešiel celý areál a od 31. decembra 1977 žalobca nie je správcom tohto areálu a týchto nehnuteľností a táto hospodárska zmluva nebola nikým zrušená a je naďalej platná. Až do roku 1996 žiadna táto nehnuteľnosť nebola zapísaná vo vlastníctve nikoho. Pozemky pod celým areálom Železničnej stanice Poprad s rozlohou viac ako 100000 m² tvorili parcelu č. XXXX/X, pričom správu týchto pozemkov vykonávala Východná dráha, š. p.. Správu sporných pozemkov vykonávala Č., L.. G.. T. a neskôr D., Š.. G.. G. a tieto pozemky neboli a nie sú v správe žalobcu. Tieto parcely sa vyznačili v katastri nehnuteľností až geometrickým plánom v roku 1995. Po uzavretí nájomnej zmluvy z roku 1996 použil žalobca geometrický plán na zápis vlastníctva stavby skladu. Žalobca nemôže byť správcom, pretože uvedená hospodárska zmluva je dodnes platná. V roku 1995 dal žalovaný urobiť geometrický plán a parcely, ktoré sú súčasťou rampy boli prislúčkované k parcele, ktorá je evidentne voľná - nezastavaná plocha. Geometrický plán nebol urobený za účelom vlastníctva, správy, nájomných vzťahov. Chyba nastala zlým pomenovaním parciel s priloženým plagiátom v podobe geometrického plánu. Žalovaný nevedel, že žalobca vydával svoj cenový predpis ohľadne pozemkov. Cena, akú by určil znalec, je rozdielna od tej, akú stanovil cenovým predpisom žalobca. Stavba so súpisným číslom XXXX, ktorá stojí na pozemkoch, ktoré sú predmetom tohto konania, je trvalou, nie dočasnou stavbou. Predchádzajúci nájomníci mali uzavreté nájomné zmluvy za cenu 70,- Sk/m² s tým, že si mohli postaviť svoje vlastné stavby na dobu určitú, ktoré po skončení nájomnej zmluvy so žalobcom museli odstrániť. Žalovaný mal záujem o odkúpenie týchto pozemkov. Všetko sa zmenilo po parlamentných voľbách v roku 1996, keď žalobca nebol ochotný zohľadniť cenu nájomného k jeho skutočnému účelu. Dohodnutá kúpna cena za pozemok vo vlastníctve rovnakého subjektu ako je vlastníctvo na nej stojacej stavby bola iná. Analógiou so znaleckým posudkom znalca T. sa dá predpokladať, že nájomné za pozemok pod touto stavbou sa mohlo pohybovať na úrovni okolo 50,- Sk/m² a znalecký posudok bol vyhotovený niekedy v roku 2005 alebo v roku 2006. Žalobca si nechal v roku 1996 bez právneho titulu zapísať vlastníctvo k týmto stavbám do katastra nehnuteľností. Právny zástupca žalovaného 16. októbra 2018 podal vzájomný návrh, v ktorom žiadal, aby súd určil vzájomnou žalobou, že žalobca nie je správcom nehnuteľností - parcely č. XXXX/X, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 318 m², parcely č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 131 m² a parcely č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 325 m² zapísaných na LV XXX pre k. ú. Poprad, nakoľko žalobca nie je správcom majetku a nie je aktívne legitimovaný a ak bol správcom majetku štátu, k 31. decembru 1977 ním prestal byť, lebo pozemkové nehnuteľnosti a drobné stavby od 1. januára 1978 začal užívať štátny podnik Č. T.. Právoplatné rozhodnutie o žalobe v konaní vedenom Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 21C/84/2011 nijako nemá vplyv na dôvodnosť podania vzájomného návrhu. Žiaden z pozemkov pod skladom až do roku 1996 nebol zapísaný na liste vlastníctva a celý pozemok pod areálom bol súčasťou areálu Železničnej stanice Poprad vo vlastníctve Slovenskej republiky a v správe ŽSR v rozsahu viac ako 100000 m². Žalovaný dal vypracovať geometrický plán č. 31693598/524/1995, v ktorom sa rozčlenili pozemky pod skladom na 3 + 5 samostatných parcelných čísel. Až transformáciou štátneho podniku D. G. na akciovú spoločnosť D. G. podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby a následne privatizáciou došlo k postupnému auditu známeho a neznámeho majetku. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/98/2013 len potvrdil, že vlastníctvo sporných pozemkov zostáva v prospech Slovenskej republiky a o tom, kto je právoplatný správca zatiaľ nijaký súd právoplatne nerozhodol. Žalobca svoj návrh na zaplatenie odôvodnil tvrdením, že je v zmysle zákona o Železničniciach Slovenskej republiky správcom majetku štátu, teda aj pozemkov, ktoré sú zapísané na LV č. XXX pre k. ú. Poprad. Hospodárska zmluva o prevode správy národného majetku, predmetom ktorej bol prevod výkonu prepravy kusových zásielok zo železníc na automobilovú dopravu, ktorý sa uskutočňoval v priestoroch sporného areálu skladu kusových zásielok, bola uzatvorená 31. decembra 1977. V roku 1995 žalovaný prejavil záujem prenajať si sporný areál a 2. októbra 1995 uzatvoril so žalobcom zmluvu o budúcej nájomnej zmluve na prenájom murovanej budovy a príslušného pozemku a 4. decembra 1995 Geoplan Poprad vypracoval geometrický plán GP 31693598/524/1995 pre účely identifikácie prenajímaných nehnuteľností. Prednosta železničnej stanice Poprad v písomnom vyjadrení z 15. januára 1996 uviedol, že uvedený sklad nebol a nie je využívaný na prepravu kusových zásielok cestnou dopravou. Žalovaný 6. marca 1996 uzatvoril so žalobcom riadnu nájomnú zmluvu,

predmetom ktorej je prenájom murovanej budovy a príslušného pozemku. Žalobca 1. júla 1996 požiadal Správu katastra Poprad o zápis budov do katastra nehnuteľností ako svojho vlastníctva s priložením geometrického plánu č. 31693598-524/1995 a tak je zapísané vlastníctvo budov v prospech žalobcu a všetky novovytvorené parcely na základe uvedeného geometrického plánu boli vyznačené do mapových podkladov katastra nehnuteľností. V roku 1997 zmluvne prevedená správa sporného majetku nebola nikým v minulosti a ani doteraz zrušená ani inou zmluvou o prevode správy, a preto zápis správy sporných pozemkov na základe doručenia pochybnej listiny na vykonanie záznamu na list vlastníctva je neplatný a pri zápise boli porušené zákony z dôvodu existencie hospodárskej zmluvy.

2.5 Súd prvej inštancie posúdil žalobu ako dôvodnú a opodstatnenú, nakoľko je nesporné, že žalovaný užíval a užíva nehnuteľnosti - parcelu KN-C č. XXXX/X, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie, parcelu KN-C č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie a parcelu KN-C č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie celkovo vo výmere 774 m². Žalobca bol oprávnený si uplatňovať takýto nárok, keďže medzi ním a žalovaným neexistovala nájomná zmluva ohľadne predmetných parciel a na uvedených parcelách sa nachádza sklad kusových zásielok so súpisným číslom XXXX, ktorého vlastníkom je žalovaný. Obidva subjekty sú podnikateľmi, ktorí vykonávajú podnikateľskú činnosť, a preto nebol dôvod, aby žalovaný užíval uvedené pozemky bezodplatne. Žalobca si uplatnil pôvodne v žalobe za obdobie od 13. októbra 2007 do 30. septembra 2010 cenu 6,80 eur/m²/rok a neskôr, návrhmi na zmenu žaloby odplatu za užívanie nehnuteľností až do 28. februára 2021, pričom za celé obdobie si uplatnil rovnakú sumu, a to 6,80 eur/m²/rok. Žalovaný nenamietal výšku a nenamietal obdobie, za ktoré sa uplatňuje peňažná čiastka. Užívateľ cudzej veci bez právneho dôvodu je povinný vydať bezdôvodné obohatenie peňažnou formou. Peňažná čiastka, ktorú si uplatnil žalobca v danom mieste a čase za užívanie prenajatej veci, vyplýva jednak z nájomných zmlúv, ktoré má uzatvorené žalobca na susediace pozemky, kde bola cena nájomného vo výške 11,50 eur/m²/rok. Žalobca a žalovaný dokonca 1. apríla 2003 uzatvorili nájomnú zmluvu a 30. novembra 2010 dodatok č. 1 k tejto zmluve, predmetom ktorého bol prenájom iného pozemku a na základe ktorého mal žalovaný uhrádzať nájomné vo výške 10,29 eur/m²/rok a žalovaný s tým súhlasil. Výška náhrady sa určuje podľa obvyklej ceny nájomného, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platil, ak by vec užíval na základe platnej zmluvy. Táto peňažná suma zodpovedá druhu a dôvodu v danom čase, akú by uhrádzal za normálnych okolností ako nájomca. Bezdôvodné obohatenie predstavuje záväzkový vzťah, z ktorého vzniká pohľadávka tomu, na koho úkor sa iný bezdôvodne obohatil a dlh tomu, kto obohatenie získal. Žalovaný od počiatku súdneho sporu vedel, že užíva cudzie pozemky, a preto súd nepovažuje stanovenú výšku peňažného plnenia 6,80 eur/m²/rok pri výmere 774 m² za neadekvátnu a neobvyklú a obranu žalovaného hodnotí ako neadekvátnu. Čo sa týka namietanej aktívnej legitímácie žalobcu súd poukazuje na ustanovenia § 2 a § 10 zákona o Železničiaroch Slovenskej republiky a na okolnosť, že sám žalovaný 8. júna 2009 a 21. januára 2010 podával návrhy na uzavretie nájomnej zmluvy a taktiež podal žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalobcovi, na základe ktorej bolo vedené konanie Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 18Cb/132/2011 a Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 4Cob/103/2014. Sám žalovaný dokonca v roku 2003 uzavrel zmluvu o nájme spolu s dodatkom, na základe ktorej plnil, teda žalobca je aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby. Žalovaný taktiež vzniesol námietku premlčania, pričom vzhľadom na to, že ide o podnikateľské subjekty, ide o štvorročnú premlčaciu dobu. Žaloba bola podaná 21. októbra 2010 a o zmene petitu žaloby bolo rozhodnuté 8. júna 2021, a teda nemohlo dôjsť k premlčaniu žalobného nároku.

2.6 Súd prvej inštancie mal za to, že zodpovedal na všetky otázky namietané zo strany žalovaného a vykonal všetky dôkazy, ktoré boli navrhované stranami, a preto je toho názoru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, v dôsledku čoho ho zaviazal na zapltenie istiny tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. Žalovaný zároveň podal vzájomný návrh v znení, že žalobca nie je správcom majetku - nehnuteľností, a to parcely č. XXXX/X, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 318 m², parcely č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 131 m² a parcely č. XXXX/XX, druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie o výmere 325 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX pre k. ú. Poprad. Súd s poukazom na ustanovenie § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal naliehavý právny záujem na takomto určení. Nie je prípustné určovať práva v minulosti a tieto už zanikli. Rozsudok určuje existenciu práva ku dňu jeho vyhlásenia. Žalobca nepreukázal naliehavý právny záujem ani to, že jeho právo nie je neisté, pretože stav neistoty tu nie je daný. Sám žalovaný uzatváral aj nájomnú zmluvu aj si uplatnil v konaní vedenom Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 18Cb/132/2011 bezdôvodné obohatenie voči žalobcovi a plnil plnenia z nájomných zmlúv s týmto subjektom. To znamená, že neexistuje stav právnej neistoty a žalovaný nie je v ohrození právneho postavenia. V danom prípade by malo ísť o záujem právny a nie ekonomický, a teda nemôže mať jeho postavenie ekonomický základ. Vzhľadom k tomu,

že žalovaný nepreukázal naliehavý právny záujem a žalobca je aktívne legitimovaný na podanie takejto žaloby, akú podal, súd vzájomný návrh v celosti zamietol. Súd zároveň zdieľa názor, že rozsudok o žalobe na plnenie je pre určovací žalobu prekážkou res iudicata. Určovací rozsudok pre žalovaného by bol užitočný len z ekonomického hľadiska, a teda naliehavý právny záujem v danom prípade nie je daný. Keďže žalovaný neplnil včas a riadne, dostal sa do omeškania, a teda žalobcovi vzniklo právo na úroky z omeškania od uplatnenej doby a v uvedenej výške, a preto súd v celosti žalobe vyhovel, pričom zaviazal žalovaného aj na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur.

2.7 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 1 ods. 2, § 387 ods. 1, § 397 Obchodného zákonníka, § 451, § 456, § 458 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 10 ods. 1, ods. 2 zákona o Železničiach Slovenskej republiky. Úroky z omeškania priznal súd žalobcovi v súlade s ustanovením § 365 prvá veta v znení účinnom od 15. januára 2009, § 365 ods. 1 v znení účinnom ku dňu vydania tohto rozsudku, § 369 ods. 1 prvá a druhá veta v znení účinnom od 15. januára 2009, § 369 ods. 1, ods. 2 v znení účinnom ku dňu vydania tohto rozsudku a ustanovením § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 2009. Paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky priznal súd žalobcovi v súlade s ustanovením § 369c Obchodného zákonníka.

2.8 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd prvej inštancie mal žalobu žalobcu zamietnuť z dôvodu, že žalovaný (citované podľa odvolania) po 1. januári 1978 prestal byť správcom sporných nehnuteľností a bol si toho aj vedomý, a preto v dobe tzv. opätovného záujmu o sporné nehnuteľnosti v členení podľa geometrického plánu (ním neobjednaného a ktorý mal slúžiť inému účelu) dal na základe rozhodnutia Mesta Poprad z roku 1996 stavbu zapísať ako svoje vlastníctvo, čo bolo dôvodom súdneho sporu vedeného Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 7C/556/97. V auguste 1997 zástupca žalobcu žiadal o zápis pozemkov v prospech neexistujúceho subjektu, teda nekonal čestne a právne akceptovateľným spôsobom, ale konal v záujme obnovenia minimálne už prekonaného správcovstva k majetku Slovenskej republiky bez poverenia, ako konajúca osoba bez splnomocnenia štatutárom alebo inou kompetentnou osobou za Železnice Slovenskej republiky. Avšak právo správy sporných nehnuteľností Č.D., L. G., T., Č. T., D., Š.. G.. Poprad nikto nezrušil a rovnako toto právo v prospech Č., resp. žalobcu nezriadil, čo je podľa jeho názoru dôvodom, pre ktorý požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia bez aktívnej legitímácie, a teda aj keby dochádzalo k bezdôvodnému obohacovaniu sa na jeho strane, žalobca ho nie je pre nedostatok jeho aktívnej vecnej legitímácie oprávnený požadovať. S touto ním vznesenou námietkou sa však súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal. V tejto súvislosti zdôraznil, že žalobca na jeho námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie neposkytol dôkaz, ktorým je súpis deleného federálneho majetku medzi Českou republikou a Slovenskou republikou, ktorý je podľa neho významne spôsobilý na zodpovedanie spornej otázky správy zastavaných plôch k 1. januáru 1993. V zmysle protokolu o delbe federálneho majetku, majetok ktorý sa dostal do vlastníctva Slovenskej republiky a bol v správe žalobcu, musel byť uvedený v zozname nehnuteľností pripadajúcich Slovenskej republike v Správe východnej dráhy. Žalobca tiež tvrdil, že záznamová listina vzhľadom na zápis v železničnej knihe má mať konštitutívny charakter, čo súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako nevyhodnotil. Č. - Správa východnej dráhy, keď bola správcou aj sporného majetku, nepredložila o tom žiadny dôkaz, výpis z LV č. XXX, kde ako správca je žalobca, resp. jeho právny predchodca pred augustom 1993 evidovaný. Nech z akéhokoľvek dôvodu bola spochybnená aktívna vecná legitímácia žalobcu, súd prvej inštancie mal skúmať jeho právo požadovať od neho nájom, pričom by zistil, že záznam z augusta 1997 bol vykonaný na základe nespôsobilej listiny na tento účel doručenej Okresnému úradu Poprad 5. augusta 1997 a že majetok Č.D. bol nepochybne federálnym majetkom a ako taký musel byť k 1. januáru 1993 predmetom delby medzi Českou republikou a Slovenskou republikou, keďže tvoril majetok štátu v správe Ž., Š.. G... Pri neexistencii takého dôkazu v skutočnosti je podstatným nedostatkom, prečo železničná kniha z obdobia pred rokom 1962 nevykazuje takú skutočnosť, ktorú inak graficky podľa geometrického plánu z roku 1995 a vo vzťahu k roku 1884 potvrdzuje, ako aj uvádza nepravdivé tvrdenia o spôsobe užívania predmetných nehnuteľností Ž.D., Š.. G... Pokiaľ táto skutočnosť nebola žalobcom dôkazne zvládnutá, mala byť konfrontovaná s jeho tvrdením o uzavretí hospodárskej zmluvy, v dôsledku ktorého keď nejaké väzby mali „železnice“ k predmetným nehnuteľnostiam, tieto po 1. januári 1978 v dôsledku prevodu činnosti, resp. delimitácie majetku hoc len čiastočného (ohľadne stavby) a potreby užívania zastavanej plochy prestali byť majetkom, ku ktorému právny predchodca

mal právo správy. Súčasne podotkol, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejme ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s otázkou zániku správy sporných parciel Železnicami Slovenskej republiky. Ďalej konštatoval, že nikdy netvrdil, že hospodárskou zmluvou získal aj zastavanú plochu, ale stále tvrdil a na tom trvá, že zastavané plochy potreboval na účely dopravy, skladovania a manipulácie s tovarom v malorozmerových kontajneroch a ich správu získal postupne ex lege v zmysle vývoja legislatívy najmä po roku 1989. Areál skladu kusových zásielok bol od ostatnej plochy v užívaní Č., resp. verejného priestranstva odhradený. Súdny spor D., Š.. G. a žalobcu vedený pod sp. zn. 7C/556/97 prebiehal ešte pred rozhodnutím o privatizácii štátneho podniku SAD Poprad, a preto nemôže byť pochybnosť o užívaní týchto nehnuteľností v konkrétnom čase. V tomto spore súd rozsudkom určil, že D., Š.. G. je vlastníkom skladu kusových zásielok a následne žalobca pristúpil k drobeniu zastavanej plochy pod stavbami v tomto areály. Vo vzťahu k existencii správy pozemkov žalobcom poukazoval na skutočnosť, že keď na strane ŽSR po 1. januári 1978 došlo k zániku pôvodnej správy po vyše desiatich rokoch výkonu konkrétnej činnosti Č. a správy ňou vykonávanou takto užívaných pozemkov - nehnuteľností v areály skladu kusových zásielok, nemôže dôjsť k obnoveniu pôvodnej činnosti a užívania a správy sporných nehnuteľností žalobcom. Zároveň pripomenul, že konanie vedené pod sp. zn. 21C/84/2011 bolo vedené na základe určovacej žaloby, on bol v tomto konaní žalobcom a konanie sa netýkalo správcovstva aktuálnych strán sporu, z ktorého by vyplynul pre jednu zo stranu sporu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. K výroku o zamietnutí vzájomnej žaloby prezentoval názor, že to, či je žalobca správcom, resp. ním nie je, je aktuálne právo účastníka zohľadňujúc skutkový stav a keďže ide o stav aktuálny a trvajúci, dôvod zamietnutia vzájomnej žaloby uvádzaný súdom je neakceptovateľný. Ohľadom poznámky vo výpise zo železničnej knihy vl. č. 34 mal za to, že Ž., Š.. G. zanikol skôr ako došlo k vzniku ŽSR, preto žalobca sa ani teoreticky nestal nástupcom a správcom sporných parciel. Tento stav bránil možnosti zápisu správy pozemkov v prospech žalobcu po 5. auguste 1997 a vo výpise zo železničnej knihy sa takáto poznámka nemala vôbec nachádzať. Pracovník poverený správou železničnej knihy takúto poznámku nemal zapísať z dôvodu, že Ž., Š.. G. bol vymazaný skôr ako podľa zákona o Železničniciach Slovenskej republiky Železnice Slovenskej republiky k 1. januáru 1994 vznikli. Takisto dal do pozornosti, že v konaní žiadal, aby žalobca preukázal obvyklú cenu nájmu v Poprade v období, za ktoré požaduje zaplatenie nájomného za užívanie nehnuteľností. Na pojednávaní konanom 8. júna 2021 sa jeho konateľ vyjadril k svojoľnej cenovej politike žalobcu v súvislosti s čím podotýka, že v žiadnej z nájomných zmlúv, ktoré boli v konaní predložené, nebol uvedený odkaz na cenový predpis, podľa ktorého boli ceny určené. Na pojednávaní konanom 19. októbra 2021 chcel jeho konateľ predniesť záverečnú reč, čo mu nebolo umožnené, a preto ju následne doručil súdu v písomnej podobe, a práve bod 1. tejto záverečnej reči obsahuje jeho námietku k požiadavke žalobcu voči výške uplatňovaného vydania bezdôvodného obohatenia ustáleného na základe výpočtu obvyklého nájomného. Ako pochybenie súdu prvej inštancie hodnotil aj to, že súd nevenoval pozornosť rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/41/2011, na ktoré vo svojom písomnom vyjadrení poukazoval, ale aj to, že súd nezodpovedal jeho otázku, na základe akej skutočnosti je žalobca správcom sporných nehnuteľností, keď zápis správy bol vykonaný na LV č. XX záznamovou listinou, na základe ktorej nevznikajú, nezanikajú, ani sa nemenia práva a povinnosti účastníkov konania. V súvislosti s priznanými úrokmi z omeškania namietal, že zo sumy 15.616,66 eur boli priznané úroky od 21. októbra 2010, aj keď pred podaním žaloby nebol vyzvaný na úhradu žalovanej sumy, resp. dôkaz o tom žalobca v konaní nepredložil. Platobný rozkaz bol vydaný 31. mája 2011 a bol mu doručený 3. júna 2011, a teda do doby doručenia platobného rozkazu je toto rozhodnutie nesprávne. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že súhlasí s rozhodnutím súdu prvej inštancie, naďalej trvá na všetkých svojich doterajších podaniach zaslaných písomne a vyjadreniach prezentovaných na súdnych pojednávaniach a vzhľadom na to navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. K vyjadreniu žalobcu podal žalovaný odvoláciu repliku, v ktorej uviedol, že v súlade s príslušnými ustanoveniami CSP, ale predovšetkým so Základnými princípmi Civilného sporového poriadku a tak aj s ich článkom 2 ods. 3 ako strana sporu požaduje, ako v prípade rozhodovania súdov zaznamenávajúcich zmenu oproti ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít, dôkladné a presvedčivé odôvodnenie takéhoto rozhodnutia a obdobne dôkladného a presvedčivého rozhodnutia sa domáha aj v tomto konaní pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

6. K odvolacej replike žalovaného žalobca nepodal odvoláciu dupliku.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v časti zmeniť a v časti ako vecne správne potvrdiť.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať, resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

12. Hlavnou odvolacou námietkou žalovaného bola námietka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorú vzniesol už v prvoinštančnom konaní.

13. Žalovaný pri svojej argumentácii poukazoval aj na dva skoršie rozsudky Okresného súdu Poprad a jedno skoršie uznesenie Krajského súdu v Prešove, ktoré podľa jeho názoru majú vplyv na rozhodnutie v danej veci. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že Okresný súd Poprad rozsudkom, č. k. 7C/556/97-109 z 18. septembra 1998 určil, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, a to skladu na parcele číslo KN XXXX/X, číslo súpisné XXXX, na parcele číslo KN XXXX/XX, číslo súpisné XXXX, na parcele číslo KN XXXX/XX, číslo súpisné XXXX vedené na LV číslo XXX k. ú. Poprad, je žalobca (D., Š., G., G.). Krajský súd v Prešove v odôvodnení uznesenia, č. k. 9Co/41/2011-171 zo 6. marca 2012 k otázke privatizovaného majetku uviedol, že za záväzok súvisiaci s privatizovaným majetkom je treba považovať okrem iného aj záväzok strpieť, aby vlastník stavby postavenej na sprivatizovanom

pozemku užíval bezodplatne pozemok pod touto stavbou. Podmienkou prechodu takéhoto záväzku nadobúdateľa privatizovaného majetku je však skutočnosť, že uvedené pozemky pod stavbou boli v čase privatizácie skutočne užívané vlastníkom stavby skladu bezodplatne. Pokiaľ došlo k zániku bezodplatnosti užívania stavby ešte v čase pred privatizáciou pozemku, nie je možné považovať užívanie privatizovaného pozemku pod stavbou vo vlastníctve tretej osoby za bezodplatné. Ak vlastník pozemku tento sprivatizoval aj so stavbou vo vlastníctve tretej osoby, ktorá ku dňu privatizácie pozemku mala právo bezodplatného užívania pozemku, toto právo bezodplatného užívania prešlo aj na právnych nástupcov tejto tretej osoby. Rozsudkom, č. k. 2Co/98/2013-230 z 26. mája 2014 Krajský súd v Prešove rozsudok Okresného súdu Poprad, č. k. 21C/84/2011-201 z 15. novembra 2012 potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - pozemkom KN XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/X, XXXX/XX S. XXXX/XX zapísaným na LV č. XXX pre k. ú. Poprad a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

14. Popritom žalovaný tvrdil, že od 1. januára 1978 žalobca prestal byť správcom sporných nehnuteľností, keďže 30. decembra 1977 bola medzi Východnou dráhou, zast. Správou dráhy v Bratislave ako odovzdávajúcou organizáciou a Č., L.. G.. riaditeľstvo Košice ako preberajúcou organizáciou uzatvorená hospodárska zmluva. Toto tvrdenie žalovaného však odvolací súd hodnotí ako nesprávne, pretože prílohou hospodárskej zmluvy bol zoznam nehnuteľných základných prostriedkov odovzdávaných Východnou dráhou do majetku n. p. Č. G. T., v ktorom bol síce zahrnutý sklad tovaru nachádzajúci sa na železničnej stanici Poprad - Tatry s inventárnym číslom 801, ale neboli v ňom obsiahnuté žiadne pozemky.

15. Ak žalovaný namietal, že žalobca neposkytol dôkaz, ktorým je súpis deleného federálneho majetku medzi Českou republikou a Slovenskou republikou, ktorý je podľa neho významne spôsobilý na zodpovedanie spornej otázky správy zastavaných plôch k 1. januáru 1993, k tomu odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný sa o potrebe predloženia súpisu deleného federálneho majetku medzi Českou republikou a Slovenskou republikou prvýkrát zmienil v odvolaní, a preto odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo jeho nepreloženie žalobcom v prvoinštančnom konaní žalovaný namietal.

16. Čo sa týka zápisu v železničnej knihe, konštitutívnosť ktorého súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nehodnotil a s tým súvisiaceho argumentu žalovaného, že ŽSR, š. p. zanikol skôr ako došlo k vzniku ŽSR, preto žalobca sa ani teoreticky nestal nástupcom a správcom sporných parciel, odvolací súd podotýka, že podľa výpisu z obchodného registra Ž., Š.. G.. boli zrušené na základe rozhodnutia Ministerstva dopravy, spojov a verejných prác SR bez likvidácie a jeho právnym nástupcom sa stali Železnice Slovenskej republiky, zriadené osobitným zákonom č. 258/1993 Z.z.. Navyše podľa výpisu zo železničnej knihy Okresný úrad Bratislava I - odbor katastrálny týmto výpisom potvrdil, že parcely XXXX, XXXX/X (v KN XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XX) sú od roku 1884 súčasťou železničného telesa zapísaného v železničnej knihe vo vložke č - 34 pre trať Košice - Čadca, št. hranica pod poradovým číslom katastrálneho územia Poprad XLII. a radovým číslom 1-23 železničného telesa. V poznámke, ktorá je súčasťou tohto výpisu, je uvedené, že vlastníkom predmetných parciel je Slovenská republika a správou uvedených nehnuteľností boli poverené Železnice Slovenskej republiky na základe zákona č. 258/1993 Z.z.. Predmetný výpis bol vyhotovený 24. júna 1997. Keďže v zmysle § 8 ods. 1 písm. e) katastrálneho zákona katastrálny operát tvoria dokumentačné materiály potrebné na spravovanie katastra a obnovu katastrálneho operátu, pričom katastrálny operát obsahuje aj železničnú knihu, ktorá slúži ako zdroj údajov o katastrálnych územiach, parcelách, vlastníkoch a o právach k nehnuteľnostiam, je nevyhnutné zo zápisov v nej vychádzať.

17. Za týchto okolností má odvolací súd za to, že aj keď sa súd prvej inštancie k žalovaným vznesenej námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstate vyjadril len tak, že poukázal na ustanovenia § 2 a § 10 zákona o Železniciach Slovenskej republiky a na skôr uzatvorené zmluvy medzi žalobcom a žalovaným, takýto jeho postup v kontexte s obsahom súdneho spisu nemôže byť dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku, a to z dôvodu, že práve táto námietka vznesená žalovaným v značnej miere prispela k tomu, že súd prvej inštancie o žalobe rozhodol po viac ako desiatich rokoch od jej podania, keďže žalovaný v snahe vyhnúť sa plneniu prisúdenej sumy doručil súdu viacero písomných vyjadrení a navrhol vykonanie množstva dôkazov na preukázanie neexistencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, hoci v minulosti sám uzatváral zmluvy so žalobcom bez toho, aby

jeho status, resp. právny vzťah k dotknutým pozemkom spochybňoval a súd sa všetkými jeho návrhmi zaoberal.

18. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s názorom žalovaného, že dôvod zamietnutia vzájomnej žaloby uvádzaný súdom je neakceptovateľný, pretože ak sa žalovaný vzájomnou žalobou domáhal určenia, že žalobca nie je správcom predmetných parciel, súd prvej inštancie zamietnutie vzájomnej žaloby správne odôvodnil nepreukázaním jeho naliehavého právneho záujmu a tým, že stav neistoty tu nie je daný. Súčasne odvolací súd dodáva, že asi iba žalovaný pozná dôvod, ktorý by bol preňho akceptovateľný v prípade, že jeho vzájomná žaloba bola zamietnutá.

19. Ako druhú zásadnú odvolaciu námietku žalovaného odvolací súd posúdil námietku žalovaného ohľadom výšky nájomného požadovanej žalobcom v tomto konaní.

20. V súvislosti s tým odvolací súd dáva do pozornosti, že žalobca žalobou z 21. októbra 2010, ako aj všetkými nasledujúcimi návrhmi na jej zmenu požadoval od žalovaného nájomné vo výške 6,80 eur/m²/rok. Určenie takejto výšky nájomného za výmeru 1 m² a obdobie jedného roka v žalobe vysvetlil tak, že uvedená cena je stanovená Predpisom SR 1014 - Ceny za prenájom pozemkov a nebytových priestorov Železníc Slovenskej republiky, schváleným generálnym riaditeľom ŽSR pod číslom: 1934/2004 O330, účinným od 1. januára 2005, ktorý v tabuľke č. 3 bod 3. stanovuje minimálnu sumu nájomného za pozemkové plochy nachádzajúce sa v priemyselnej zóne na 150,- Sk (4,97 eurá/m²/rok). Tabuľka č. 4 určuje minimálne prirážky k nájomnému za pozemky so stavebnými úpravami, a to v prípade vyvýšenej nakladacej rampy (bod IV.), ide o prirážku minimálne 35 %, pričom žalobca doručil súdu Predpis SR 1014 - Ceny za prenájom pozemkov a nebytových priestorov Železníc Slovenskej republiky ako prílohu žaloby.

21. Pokiaľ žalovaný upozornil na skutočnosť, že v žiadnej z nájomných zmlúv, ktoré boli v konaní predložené, nebol uvedený odkaz na cenový predpis, podľa ktorého boli ceny určené, odvolací súd konštatuje, že nájomné zmluvy neboli súdu prvej inštancie predkladané za účelom preukázania toho, že ceny nájmu boli aj v iných prípadoch určené vyššie citovaným cenovým predpisom, ale za účelom preukázania toho, že žalovaná suma je porovnateľná s výškou nájomného, ktorú si žalobca ako prenajímateľ dohodol v iných nájomných vzťahoch upravených nájomnými zmluvami.

22. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že na pojednávaní konanom 19. októbra 2021 nebolo jeho konateľovi zo strany súdu umožnené predniesť záverečnú reč, a preto ju následne súdu doručil v písomnej podobe, odvolací súd podotýka, že táto námietka je neakceptovateľná, pretože zo zvukového záznamu nachádzajúceho sa v elektronickom súdom spise má preukázané, že na tomto pojednávaní bolo konateľovi žalovaného umožnené sa vyjadriť a aj túto možnosť využil, pričom práve v rámci tohto svojho vyjadrenia opakovane upovedomil súd a aj prítomnú protistranu, že súdu doručil svoje vydrenie v písomnej podobe. Navyiac predmetné pojednávanie nebolo pojednávaním, na ktorom by mali zaznieť záverečné reči, keďže na ňom bolo nariadené ďalšie pojednávanie v danej veci, ktoré sa neskôr aj konalo.

23. Ohľadom samotného obsahu písomného podania spomínaného žalovaným odvolací súd poznamenáva, že v úvode tohto podania žalovaný výslovne uviedol, „pretože požadovaná výška na zaplatenie je pre našu spoločnosť likvidačná a z dôvodu, že v žalobnom návrhu nie je žiadna zmienka o procesoch, ktoré predchádzali žalobe, sme sa rozhodli hľadať spravodlivosť na súde. Z dôvodu, že už v odpore z 13. júna 2011 proti platobnému rozkazu sme uviedli, že naša spoločnosť pri každom návrhu nájomných zmlúv od roku 2006 zo strany ŽSR reagovala s cieľom dosiahnuť korektnú a spravodlivú cenu a najmä zákonom požadovanú vyváženosť zmluvy, touto cestou teraz zrekapitulujem a súdu predložím aspoň niektoré listinné dokumenty, ktoré vznikli v súvislosti s pozemkami „areálu Skladu kusových zásielok““. Uvedené však rozhodne nemožno považovať za relevantnú námietku „k požiadavke žalobcu voči výške uplatňovaného vydania bezdôvodného obohatenia ustáleného na základe výpočtu obvyklého nájomného“, pretože z neho nevyplýva žiadny racionálny argument, pre ktorý by nemalo byť priznané žalobcovi vo forme vydania bezdôvodného obohatenia ním požadované nájomné, resp. pre ktorý by mala byť žalovaná suma v inej výške.

24. Popritom žalovaný namietal aj nesprávnosť napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd priznal žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra 2010 do doby doručenia platobného

rozkazu. Odvolací súd hodnotí túto jeho námietku ako dôvodnú, keďže žalobca naozaj súdu nepredložil dôkaz o tom, že žalovaného pred podaním žaloby vyzval na zaplatenie žalovanej sumy, a preto odvolací súd považuje za doručenie výzvy žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia až doručenie platobného rozkazu žalovanému. So zreteľom na skutočnosť, že platobný rozkaz bol žalovanému doručený 3. júna 2011, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa stal splatným 4. júna 2011 a žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojich záväzkov 5. júna 2011. Z týchto dôvodov odvolací súd zmenil I. výrok napadnutého rozsudku a zamietol žalobu v časti úroku z omeškania vo výške 9 % p. a. zo sumy 15.616,66 eur od 21. októbra. 2010 do 4. júna 2011.

25. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výrokoch I. (zmenený bol len v nepatrnej časti), II. a III. zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

26. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za čiastočne dôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP a § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku zmenil a v II. III. a IV. výroku ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal a nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalobcovi v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto odvolací súd nárok na ich náhradu sporovým stranám nepriznal.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).